

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci

žalobce: **X. M. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské nám. 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. září 2020, č. j. 120442-4/2020-OPL

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 28. 5. 2020, č.j. 1315-2/2020-HANOKO, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle §169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o

pobytu cizinců), a současně bylo v důsledku toho zastaveno řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny podle §169d odst. 3 uvedeného zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně zrušil.
3. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce hned na počátku řízení odkázal ve svém dopisu na tři téměř identické případy z praxe zastupitelských úřadů, a dále zast. úřadu v Ulánbátaru a Šanghaji, které zastupitelský úřad odbyl tvrzením, že upuštění od osobního podání je určeno pro výjimečné případy, které mají svá individuální specifika a jejich srovnání je obtížné. Svoje tvrzení však ničím nerozvedl. Když žalobce tuto námitku vznesl v odvolání, kde odkázal i na další rozhodovací praxi a poukázal, v čem jsou tyto případy shodné s jeho, žalovaný se omezil na odmítnutí rozhodovací praxe s tím, že případ v Šanghaji byl zdůvodněn zdravotním stavem žadatele. K případům, uvedeným žalobcem již v řízení před správním orgánem 1. stupně se žalovaný nijak nevyjádřil. Přitom případ řešený v Ulánbátaru i v Šanghaji jsou po skutkové stránce shodné, i zde žadatelky přišly o pobytová oprávnění vlastním přičiněním, několik let byla vedena řízení o vyhoštění a rodinný život budovaly v době nejisté pobytové situace.
4. Žalobce je přesvědčen, že jde o zásah do rodinného a soukromého života a narušení nejlepšího zájmu dítěte, které pod právo na rodinný a soukromý život v pobytových věcech řadí Evropský soud pro lidská práva. Jde tedy o odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu §169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce odmítá argumentaci žalovaného, že dopad do soukromého a rodinného života je nutno zkoumat pouze v případech, kdy to stanoví zákon o pobytu cizinců. Tento názor byl mnohokrát překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to rozsudky ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29 a ze dne 10. 5. 2018, č.j. 6 Azs 201/2016-46.
5. Žalovaný k žalobcem uvedené judikatuře konstatoval, že se jedná o jiné typy pobytových statusů. S tím žalobce nesouhlasí, jedná se o obdobné typy zásahů, se kterými bylo spojeno nucené vycestování, i když šlo o zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění nebo jeho zrušení. Žadatelé se v těchto případech dopouštěli závažné drogové trestné činnosti, přesto soudy dovodily nutnost ochrany nejlepšího zájmu dítěte. Nesprávné bylo ze strany žalovaného rovněž odmítnutí aplikace rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Jeunesse versus Nizozemsko*.
6. V případě žalobce spočívá neurčitý právní pojem odůvodněný případ v tom, že trvání na osobním podání žádosti představuje zásadní zásah do rodinného a soukromého života jeho a zároveň jeho rodinných příslušníků, a zároveň a především porušení nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Žalobce v této souvislosti opět poukázal na judikaturu, ze které obsáhle citoval. Shrnul, že v rozhodování Nejvyššího správního soudu lze v souvislosti s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva spatřovat jednoznačný trend, který staví do popředí zájem nezletilého dítěte. Pokud v projednávaném případě dítě figuruje, musí být postaveno najisto, že rozhodnutí nebude mít dopad do jeho života. Tím se však správní orgány v tomto případě neřídily.

7. Žalobce nesouhlasí s tím, že by se v jeho případě jednalo o mírný dopad a krátkodobé vycestování. Správní orgány ignorovaly skutkové okolnosti případu s nedostávkou své povinnosti vyhodnotit konkrétním způsobem důsledky odloučení nezletilých dětí od otce, tedy žalobce. Proti sobě zde stojí zájem na ochraně soukromého a rodinného života včetně nejlepšího zájmu nezletilých dětí a právo na spravedlivý proces. Judikatura potvrdila, že ani správní vyhoštění nepředstavuje sankci za nelegální pobyt, ale je pouze opatřením pro realizaci zájmu státu, aby se na jejím území nelegálně nezdržoval cizinec. Obdobně by mělo být nahlíženo i na projednávaný případ, žalobce by neměl být sankcionován za skutečnost, že se na území nacházel nelegálně.
8. Žalobce setrvává rovněž na námitce porušení jeho legitimního očekávání, a to s ohledem na uvedené obdobné případy. Je si vědom toho, že upuštění od osobního podání žádosti představuje výjimku ze standardního postupu. V jeho případě však došlo ke zcela odlišnému postupu, a to bez jakéhokoli vysvětlení, kterým by byl zdůvodněn. Žalobce poukázal na další případ – řízení bylo u správního orgánu vedeno pod sp. zn. 3775/2019-HANOKO. Jednalo se o rodinu se třemi dětmi. Žadateli byly v tomto případě děti. Žalovaný odmítl argumentaci s tím, že děti nemohou samy žádost podat. Dle žalobce je to obdobné – s dětmi by museli vycestovat i rodiče, což by mělo vliv na ekonomické zajištění rodiny, pokud by jeden z rodičů zůstal v ČR, došlo by k odloučení. Dopady by tedy byly stejné jako v případě žalobce.
9. Dle žalobce je nutné zaměřit se na účel požadovaného vycestování. Jde pouze o uvolnění formy podání žádosti. Pokud žalobce s rodinou pobývá na území České republiky a správní orgány zde několikrát posuzovaly konkrétní skutkové okolnosti, požadavek cesty na zastupitelský úřad postrádá smyslu. Ministerstvo vnitra, které posouzení žádosti provádí, může jistě předvolat žalobce k výsledku zde. Žalobci tedy není zřejmé, proč převažuje zájem na osobním podání žádosti. Proč musí žalobce cestovat přes půl světa do země původu pouze za účelem předání žádosti zastupitelskému úřadu, aby ji tento stejnou cestou poslal do České republiky, kde se žalobce momentálně nachází.
10. Na závěr žalobce poukázal na podstatu ochrany ústavně zaručených práv, konkrétně na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2000 a z 8. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 1336/18, ze kterých citoval. Konstatoval, že správní orgány ignorovaly širší okolnosti případu žalobce a omezily se na snahu potrestat ho za jeho nelegální pobyt, bez řádného zhodnocení dopadu rozhodnutí do jeho práva na ochranu rodinného a soukromého života a především do nejlepšího zájmu jeho dětí.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života a narušení zájmů dítěte je nutné zkoumat pouze v těch případech, kdy to stanoví §174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že pro posouzení žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu §169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je podstatné, zda trvání na požadavku osobního podání žádosti je zbytečně tvrdé a nerozumné, a to včetně žalobcem tvrzených okolností, které mají dopad do výkonu jeho práva na ochranu rodinného a soukromého života a narušení nejlepšího zájmu dítěte. Žalovaný i zastupitelský úřad v Hanoji se přiměřeností zásahu zabývaly a tvrzený zásah posoudily.

12. Pokud žalobce namítá odmítnutí navržených odkazů na judikaturu, s tím, že žalovaný uvedl, že se jedná o jiné pobytové statusy, nezakládá se toto na pravdě. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že ve dvou případech se jednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu, kde byl povinen zkoumat ze zákona přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života, v jednom případě byla meritorně zamítnuta žádost o udělení přechodného pobytu a určena lhůta k vycestování. V odůvodnění bylo uvedeno, že se jednalo o jiné typy řízení, které z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života představují zásah větší intenzity.
13. Odůvodnění je dle žalovaného zcela v souladu s požadavky kladenými zákonem a judikaturou. V této souvislosti žalovaný odkázal na konkrétní rozsudky správních soudů. Konstatoval, že nedůvodnou je rovněž námitka, že vycestování za účelem osobního podání žádosti je srovnatelné s nuceným vycestováním na předem neurčenou dobu. Jedná se totiž o časově omezené odloučení.
14. Nepřílehlavá je rovněž argumentace případem Jeunesse versus Nizozemsko. Zde bylo konstatováno, že založení rodiny s vědomím nejistého imigračního statusu neznamená povinnosti státu vyhovět žádosti o pobytový titul, přičemž vyhoštění je v takovém případě v rozporu se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod výjimečné. S tímto názorem je prakticky identický rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31, ze kterého vyplývá, že pokud zásah do soukromého a rodinného života bude zcela výjimečný v případě vyhoštění, o to více bude výjimečný v případě vycestování za účelem osobního podání žádosti, která představuje časově omezené odloučení od rodiny.
15. Dále žalobce namítal, že v jeho případě došlo k naplnění neurčitého právního pojmu odůvodněný případ, pro který by bylo možno upustit od požadavku osobního podání žádosti s ohledem na zásah do rodinného a soukromého života a porušení nejlepšího zájmu dítěte. Zmínil rozsudky Nejvyššího správního soudu a případ Jeunesse proti Nizozemsku, které dle něho představují trend, který staví do popředí zájmy dítěte. Jeden z těchto rozsudků řešil dlouhodobou ekonomickou situaci rodiny, kdy šlo o udělení trestu odnětí svobody v délce 5 let stěžovateli. Rozdíl je v tom, že na rozdíl od žalobce šlo o dlouhodobé odloučení od rodiny, v případě žalobce jde pouze o dočasné vycestování, kdy je intenzita zásahu do rodinného a soukromého života zcela odlišná.
16. Tvrzení žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu s mezinárodním právem, když pouze uvedl, že rozhodnutí bude představovat zásah do soukromého a rodinného života, ale půjde o zásah přiměřený, ale tento závěr neodůvodnil, je nepravdivé. Žalovaný totiž uvedl, že ZÚ Hanoj zvážil na jedné straně zásah do rodičovských práv, rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků a na druhé straně nutnost uspořádat pobytové poměry žalobce zákonem předpokládaným způsobem s tím, že takový zásah bude časově omezený. Dále žalovaný zmínil důraz na dodržování veřejného pořádku a tuto argumentaci rozvedl. Přihlédl k tomu, že žalobce ztratil pobytové oprávnění v důsledku spáchání úmyslného trestného činu. a o prodloužení pobytového oprávnění nepožádal, když k tomu měl příležitost, přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu v pobytové věci žalobce. Dále uvedl, že správní orgán prvního stupně správně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2018, č.j. 15A 110/2018-64.
17. Pokud žalobce nesouhlasí se samotným požadavkem na vycestování, žalovaný konstatoval, že požadavek osobního podání žádosti je zákonem preferovaný způsob podání žádosti podle §169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Opět odkázal na judikaturu Nejvyššího

správního soudu. Citoval z rozsudku ze dne 27. 2. 2020, č.j. 8 Azs 351/2018-50. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že postup správních orgánů představuje interpretaci právních norem v rozporu s principy spravedlnosti a představuje svévoli nebo libovůli. Rovněž námitka, že správní orgány usilovaly o potrestání žalobce za nelegální pobyt není důvodná. Žalovaný vyhodnotil situaci žalobce i jeho rodiny a uvedl důvody, které ho vedly k zamítnutí žádosti.

18. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné z důvodu, že by se žalovaný nezabýval námitkou legitimního očekávání s ohledem na navržené důkazy – případy z praxe. K žádosti byly přiloženy pouze dva e-maily, jeden se týkal věci vedené v ZÚ Hanoj. Zde bylo upuštěno od osobního podání proto, že žadatelka byla matkou kojence a ze zdravotních důvodů byla hospitalizována. Podobnost zde tedy není. Druhý případ, kdy šlo o žádost v Ulánbátaru, byl odůvodněn zdravotními důvody – šlo o žadatelku s rizikovým těhotenstvím. K dalším případům žalovaný uvedl, že jde o neporovnatelné případy, protože žadateli byly nezletilé děti.
19. Žalovaný se dopustil drobného pochybení, pokud k řízení vedenému pod sp. zn. 733/2014-SHANG III uvedl, že k upuštění od osobního podání došlo ze zdravotních důvodů. Toto rozhodnutí mělo svá specifika a je staré již 7 let, přičemž v mezidobí došlo ke změně jak legislativy, tak i její interpretace. Jedná se o ojedinělý případ, který nelze označit za konzistentní s rozhodovací praxí žalovaného.
20. Žalovaný rovněž připomíná, že ze správního spisu vyplývá, že se žalobce pokusil sjednat termín osobního podání žádosti v Hanoji. Lze to vnímat jako projev vůle vycestovat za účelem osobního podání žádosti a jeho argumentace uvedená v žalobě se jeví jako účelová.

IV. Jednání před Krajským soudem v Brně

21. Dne 7. 12. 2022 se konalo jednání ve věci. Advokát žalobce omluvil svoji a žalobcovu neúčast u jednání, sdělil, že souhlasí s projednáním a rozhodnutím ve věci v jejich nepřítomnosti. Žalovaný setrval na svých dosavadních stanoviscích.

V. Posouzení věci soudem

22. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval tak, že se žalovaný nevypořádal s rozhodovací praxí v obdobných případech, pouze odmítl poukaz na rozhodovací praxi doplněnou v rámci odvolání, ohledně případu projednávaného v Šanghaji uvedl nesprávné tvrzení, že důvodem byly zdravotní potíže

žadatele. Případy, které byly uvedeny již v průvodním dopise k žádosti žalobce se nezabýval vůbec. Soud konstatuje, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247).

24. Jako bylo zjištěno ze správního spisu, žalobce k žádosti o udělení výjimky přiložil dvě sdělení o vyhovění žádosti o upuštění od osobního podání žádosti, a to sdělení zastupitelského úřadu v Hanoji ze dne 5. 6. 2019, č.j. 1465-2/2019-HANOKO a Velvyslanectví ČR v Ulánbátaru ze dne 6. 9. 2018, kde není uvedeno č.j. velvyslanectví. V odůvodnění žádosti o upuštění od osobního podání žádosti je poukazováno na rozhodnutí Generálního konzulátu ČR v Šanghaji, č.j. 736/2014-SHANG III, vyrozumění téhož úřadu ze dne 5. 6. 2019 bez uvedení č.j. a vyrozumění Velvyslanectví ČR v Ulánbátaru ze dne 6. 9. 2018. Správní orgán prvního stupně k argumentu legitimního očekávání s ohledem na obdobné případy uvedl, že institut zákonné výjimky z osobního podání žádosti nelze paušalizovat, je určen pouze pro výjimečné případy s individuálními specifiky. Nelze vycházet pouze z toho, že v případech figurují nezletilé děti. V odvolání žalobce namítal, že byla ignorována předložená správní praxe a poukázal na rozhodnutí ve věcech sp. zn. 3775/2019-HANOKO, sp. zn. 1126/2020-HANOKO. Žalovaný k této problematice shrnul vyjádření správního orgánu prvního stupně (čl. 3 odůvodnění) a posléze se vyjádřil k řízením vedeným pod sp. zn. 3775/2019-HANOKO, sp. zn. 1126/2020-HANOKO, 733/2014-SHANG a sp. zn. 1789/2018 (čl. 7 odůvodnění).
25. Ve vyjádření k žalobě žalovaný připustil, že ve vztahu k řízení vedenému pod sp. zn. 733/2014-SHANG III uvedl nesprávně, že k upuštění od osobního podání žádosti došlo ze zdravotních důvodů. Dle názoru soudu však toto dílčí pochybení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z dokladů předložených žalobcem vyplývá, že žadatel v tomto případě především argumentoval nedostupností registrace k podání žádostí přes systém Visapoint.
26. Z odůvodnění žalovaného je zcela zřejmé, že v uváděných případech se jednalo o neporovnatelné případy, žadatelem byly nezletilé děti, žádost podávaly v důsledku pochybení jejich rodičů. Dále šlo o důvody zdravotní. Soud pokládá toto odůvodnění za dostačující. Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.
27. Uváděné případy nelze považovat za obdobné. Soud zdůrazňuje, že upuštění od osobního podání žádosti je výjimečným institutem, závislým na zcela individuálních podmínkách každého případu. Žalobci nemohlo vzniknout s ohledem na uváděné případy legitimní očekávání.
28. Podstatu nyní projednávané věci tvoří otázka, zda žalobcem tvrzený zásah do rodinného a soukromého života a narušení nejlepšího zájmu dítěte lze považovat za odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu §169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
29. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti*

upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu. Výklad pojmu „odůvodněný případ“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, a proto podléhá úplnému soudnímu přezkumu (k tomu blíže usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS).

30. Podat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016 - 37). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67, musí žadatel rovněž uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti.
31. Námitka žalobce směřuje k tomu, že správní orgány nesprávně vyhodnotily otázku zásahu do soukromého a rodinného života a narušení nejlepšího zájmu dítěte, žalovaný měl opomenout námitku žalobce o nerespektování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu s tím, že pouze uvedl, že se jedná o jiné typy pobytových statusů. Rovněž tuto námitku soud neshledal důvodnou. Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný s odkazem na použitou judikaturu shrnul, jak se s touto problematikou vypořádal správní orgán prvního stupně, odvolací námitku v této souvislosti řešil na straně 5 a následujících. Odkázal na rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 6. 7. 2010, č. 41615/07, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, který aplikoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 202, č.j. 4 Azs 134/2020-53. Konstatoval, že pro řízení vedená podle zákona o pobytu cizinců se povinnost státu zohlednit přiměřenost zásahu do sféry rodinného a soukromého života promítla v ustanovení §174a zákona o pobytu cizinců. Ve třetím odstavci uvedeného ustanovení je uvedeno, že přiměřenost se posuzuje v řízeních, o kterých to stanoví zákon. §169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců však na toto ustanovení neodkazuje. Soud se s tímto názorem žalovaného plně ztotožňuje, jakož i s názorem, že v předmětné věci je ale nutno posoudit, zda skutečnosti tvrzené žalobcem ohledně zásahu do jeho rodičovských práv, rodinného a soukromého života žalobce i jeho příslušníků dosahují takové intenzity a tvrdosti, aby kvůli nim mohlo dojít k upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.
32. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že v předmětném případě jde o zásah na omezenou a nezbytně dlouhou dobu s tím, že je nutno přihlédnout i k tomu, že situaci, kdy na území České republiky pobývá neoprávněně, si žalobce způsobil sám, nepodal žádost o prodloužení pobytu, když k tomu měl příležitost, přičemž povolení k pobytu mu bylo zrušeno v důsledku spáchání úmyslného trestného činu. V době nepřítomnosti žalobce v České republice zde jeho manželka i děti mohou zůstat. Vzhledem k tomu, že manželka je výdělečně činná, může si zajistit hlídání dětí, jak to činí lidé běžně, pokud oba rodiče pracují nebo se jedná o samoživitele. Soud pokládá tuto úvahu za přiléhavou.
33. Žalovaný se dále konkrétně vypořádali s novými odkazy žalobce na judikaturu, srozumitelně vysvětlil, proč žalobcem citovaná judikatura NSS a ESLP na jeho případ nedopadá. Soud nepovažuje za nutné argumentaci žalovaného opakovat. Zdůrazňuje však,

že případ žalobce, který v důsledku napadeného rozhodnutí musí vycestovat do země původu na omezenou dobu za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny je neporovnatelný s případy, kdy dochází k vyhoštění cizince, případně k udělení lhůty pro vycestování. Samozřejmě zde dojde k odloučení od rodiny, bude se však jednat o odloučení časově omezené na nezbytnou dobu.

34. Žalovaný v této souvislosti správně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2018, č.j. 15A 110/2018-64, kde se jedná o obdobné skutkové okolnosti a ve kterém soud mimo jiné uvedl, že žalobce „by si měl uvědomit, že zákon o pobytu cizinců jako s pravidlem počítá s osobním podáním žádosti u příslušného zastupitelského úřadu, prominutí (slovy zákona „upuštění“) této povinnosti zákonodárce pojal jako výjimečný institut, na který nemá cizinec právní nárok. Žalobce tedy měl již v minulosti počítat s tím, že jeho zákonnou povinností je osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a že s touto povinností, která má sloužit k získání pobytového oprávnění, budou spojeny finanční náklady související s vycestováním z České republiky do Vietnamu a i s tím spojené časově omezené odloučení od jeho rodiny. Důvody pro upuštění od osobního podání žádosti o pobyt, jak je pojímá žalobce, by ve svém důsledku znamenaly, že by u každého cizince, který nemá přiznaný žádný pobytový status opravňující jej k pobytu na území České republiky, mělo být upuštěno od osobního podání žádosti o pobyt, neboť trvání na osobním podání žádosti by zapříčinilo zásah do jeho soukromého či rodinného života, resp. by to pro něj značilo nepříznivé ekonomické důsledky. To však jistě není smyslem a legitimním cílem výjimky upravené v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.“ Dle názoru soudu uvedená citace plně dopadá i na případ žalobce.
35. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. prosince 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.

předsedkyně senátu